

Arrest

nr. 342 575 van 9 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 december 2023 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 12 december 2023 om internationale bescherming. Op 7 mei 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, G(...) Y(...) R(...) B(...), verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1982 in San Cristobal, in de staat Portuguesa.

U heeft een dochter, M(...) D(...) L(...) A(...) C(...) R(...) (CG (...)), met uw ex-partner L(...) A(...) C(...) P(...).

In 2009 begon u te werken bij de bank S(...) en op 1 augustus 2012 bent u overgestapt naar de B(...) C(...) d(...) V(...). U werkte eerst acht maanden op de klantendienst, nadien werkte u drie maanden als penningmeester en werd vervolgens gepromoveerd tot commercieel adviseur.

Op 11 december 2016 kondigde president Nicolas Maduro af dat de biljetten van 100.000 bolivar uit de omloop zouden verdwijnen en dat mensen de komende 72 uur de tijd hadden om hun biljetten binnen te brengen bij de B(...) C(...) d(...) V(...). De dag nadien kwamen honderden mensen naar de bank, ontstonden er lange files en ontstond er wat tumult.

De daaropvolgende woensdag, rond negen uur 's avonds werd u onderschept onderweg naar huis door colectivos. Ze zeiden toen tegen u dat u een koffer met biljetten bij de bank moest binnenbrengen. Ze sloegen u en u herkende een van de stemmen en wist dat de man tegenover uw moeders huis woonde. U nam hierdoor de koffer mee en bracht die de volgende dag binnen.

Op donderdag kwam een militair van de nationale garde, A(...), en hij duwde en sloeg het personeel omdat hij wilde dat jullie het personeel van de nationale garde moesten binnenlaten om hun geld binnen te laten binnenbrengen. Er ontstond veel tumult, mensen staken brandhaarden aan en er werd met stenen gegooid. Nadat de termijn van 72 uur werd verlengd, liet de nationale garde ook de collectivos binnen in de bank.

Op 17 december 2016 kondigde Maduro aan dat mensen hun biljetten konden gaan indienen bij de bank tot 2 januari 2017, maar hierdoor ontstond een 'cocuyo-effect'. Mensen konden hun biljetten wel nog binnenbrengen, maar konden geen geld meer afhalen.

Op 18 december 2016 bevond u zich op de gemeentelijke groentemarkt toen u werd tegengehouden door L(...) G(...). Hij pakte uw arm vast en zei dat u moest meekomen. Hij bracht u naar een huis waar u werd geslagen door E(...) P(...), ze zeiden dat u het vaderland te koop had gezet en wilden dat u de dossiers moest verschaffen om de blokkering op te heffen van het geld dat u donderdag had binnengebracht. U werd in totaal acht à negen uur vastgehouden, mocht niemand bellen, noch water drinken. De daaropvolgende werkdag bent u de dossiers gaan halen op uw werk. Om 10 uur zijn zij het document komen ondertekenen. Sinds die dag durfde u niet meer naar buiten komen en bracht uw ex-schoonbroer u naar en van uw werk.

Op 21 december 2016 diende u klacht in bij de CICPC, daar hoorde u dat ze niets voor u konden doen.

Op 20 januari 2017 bracht president Maduro de Carnet de la Patria in leven. Jullie werden verplicht om tot dit programma toe te treden, maar u weigerde dit te doen.

In 2017 gingen u en uw ex-partner L(...) uit elkaar.

Op 3 april 2017 verliet u Venezuela en u kwam aan in Chili op 13 april.

U diende, via uw zus, formeel ontslag bij de bank in en dit werd op 9 mei 2017 aanvaard.

In juni 2017 braken mensen uw huis in Chili binnen en werd, onder andere, uw Venezolaanse identiteitskaart gestolen.

Op 18 augustus 2018 keerde u terug naar Venezuela omdat u een nieuwe Venezolaanse identiteitskaart wilde verkrijgen. Drie dagen later ging u naar de kantoren van SAIME in San Cristobal en daar vertelde een overheidsambtenaar u dat u het recht niet had om in Venezuela te zijn en u geseind stond omdat u een landsverrader was. De ambtenaar raadde u aan om te vertrekken, anders zou u gearresteerd worden. U verliet Venezuela vervolgens aan de grens met Colombia, in Cocuta.

Op (...) 2021 trouwde u met uw partner G(...) J(...) S(...) Cv (CG (...)).

Op 5 december 2023 verliet u Chili, u kwam aan in België op 9 december 2023 en diende op 12 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw partner, zijn zoon S(...) R(...), G(...) L(...) (CG (...)), uw dochter en haar partner V(...) V(...), J(...) J(...) (CG (...)) dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort van uw stiefzoon A(...) D(...), uw Chileense identiteitskaart, de Chileense identiteitskaart van uw partner, het oude paspoort van u en uw partner, het Venezolaans en Chileens rijbewijs van uw partner, de Venezolaanse identiteitskaart van uw partner, uw huwelijksakte, foto's en krantenartikelen over het werk van uw partner, foto's over de problemen in Chili, werkbades en werkdocumenten van uw partner, een lijst met ontvangen oproepen in Chili, een

bewijs van indiening van een klacht die uw partner indiende, uw werkdocumenten (ontslagbrief, badge en bewijs tewerkstelling), een klacht die u heeft ingediend, een artikel over de Carnet de la Patria, uw universitaire diploma's, uw scheidingscertificaat en de machtiging hiervoor van uw zus, foto's en krantenartikelen over collectivos en een SAIME uittreksel over de status van jullie identiteitskaarten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Met betrekking tot de incidenten die plaatsvonden toen u werkte voor de Banco Central de Venezuela, met name de verbale en fysieke agressie die u en uw collega's ervaarden van mensen die hun geld wilden binnenbrengen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23.08.2024 (verder NPO), p. 13), dient opgemerkt dat deze elementen onvoldoende ernstig zijn om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen daar dit telkens een voorval binnen een bepaalde context betrof waarbij u geen verdere problemen meer kende met de daders (met name de bevolking die hun geld wilde binnenbrengen).

Waar u aanhaalt dat u werd onderschept door een aantal collectivos, zij u sloegen en u verplichtten om een koffer met biljetten bij de bank binnen te brengen (NPO, p. 13), dient opgemerkt dat deze incidenten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen. Zo heeft u uiteindelijk gedaan wat er van u verwacht werd, en kunnen deze mensen u bijgevolg niets verwijten hiervoor. U kende hier verder ook geen geloofwaardige problemen door (cfr. Infra). Uw ontslag bij de bank werd bovendien ook aanvaard en uw moeder en zus hebben geen problemen gekend omwille van de problemen die u heeft gekend in Venezuela (NPO, p. 11, p. 22).

U verklaart dat u op 18 december 2016 werd ontvoerd door dezelfde collectivos die u zouden hebben geslagen en hebben verplicht om een koffer met biljetten bij de bank binnen te brengen en dat u ongeveer acht à negen uur werd vastgehouden omdat ze wilden dat u hen hielp met de opheffing van de blokkering van hun geld (NPO, p. 14). Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit vermeld heeft dat u werd ontvoerd. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Aan het begin van het interview vermeldde u wel dat u de kans niet had gekregen om over uw ontvoering te spreken bij de DVZ (NPO, p. 3). Gevraagd waarom u dit niet vermeldde bij de DVZ, antwoordt u dat u uw verhaal wou uitbreiden, maar dat u zich moest beperken tot specifieke data en u zich beperkte tot de klacht (NPO, p. 21). Dat u wel melding maakt van de klacht die u heeft ingediend, maar geen melding maakt van een ingrijpend moment, namelijk uw ontvoering dat ongeveer acht à negen uur duurde, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien ging u de klacht indienen nadat u werd ontvoerd (NPO, p. 19).

Betreffende de klacht die u op 21 december 2016 neerlegt bij de CICPC (zie groene map, stuk 13) dient opgemerkt dat deze klacht uitsluitend gebaseerd is op uw eigen verklaringen en daardoor niet bewijskrachtig is. Daarnaast dient ook opgemerkt dat er in de klacht geen melding wordt gemaakt van uw ontvoering, hetgeen merkwaardig is aangezien de ontvoering plaatsvond voordat u klacht indiende en u zelf verklaarde dat de ontvoering een van de redenen was dat u klacht ging indienen (NPO, p. 20).

U haalt verder nog aan dat u werd bedreigd door de collectivos nadat u klacht had ingediend (NPO, p. 20), maar ook dit haalde u noch aan op de DVZ, noch tijdens uw vrij-relaas op het CGVS (NPO, p. 13-17), waardoor uw verklaringen hierover niet kunnen overtuigen.

Verder verklaart u dat uw Venezolaanse identiteitskaart werd gestolen toen u zich in Chili bevond (NPO, p. 15-16). U legt hier echter geen bewijs van neer. U verklaart vervolgens dat u, omdat u uw identiteitskaart

wilde vernieuwen, in augustus 2018 terugkeerde, per vliegtuig, naar Venezuela. Dat u het risico nam om terug te keren naar Venezuela, terwijl u het land hebt verlaten omwille van uw beweerdde problemen, valt niet in overeenstemming te brengen met uw beweerdde vrees.

Nog kreeg u bij uw terugkeer volgens u van een ambtenaar van SAIME te horen dat u dat u het recht niet had om in Venezuela te zijn en u geseind stond omdat u een landsverrader was (NPO, p. 16). Het is echter zeer opmerkelijk dat u, indien u echt geseind zou staan, niet werd tegengehouden bij uw aankomst in de luchthaven. Gevraagd waarom ze u bij aankomst niet tegenhielden, zegt u dat u zichzelf deze vraag ook heeft gesteld omdat ze uw paspoort hebben afgestempeld (NPO, p. 21). Vervolgens verliet u Venezuela aan een grenspost met Colombia en werd u opnieuw gecontroleerd (NPO, p. 16). Dat u ook deze keer niet werd tegengehouden, kan dan ook niet overtuigen.

Bovendien kon u ook nog een nieuw paspoort aanvragen in de Chileense ambassade en ervaarde u, buiten het lange wachten, klaarblijkelijk geen problemen bij het verkrijgen ervan (NPO, p. 11 en groene map, stuk 1). Dat u meermaals in contact kwam met de Venezolaanse autoriteiten, nadat u gestopt was met werken voor de Banco Central de Venezuela, en u niet werd aangehouden, hoewel er volgens u een aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd, kan niet overtuigen en ondermijnt uw vrees ingeval van terugkeer.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort uw stiefzoon A(...) D(...), uw Chileense identiteitskaart, de Chileense identiteitskaart van uw partner, het oude paspoort van u en uw partner, het Venezolaans en Chileens rijbewijs van uw partner, de Venezolaanse identiteitskaart van uw partner en uw huwelijksakte (groene map, stuk 1-6), houden enkel verband met jullie identiteit en familieband, maar tonen geen vrees ingeval van terugkeer aan.

De foto's en de krantenartikelen over het TSJ, de foto's over de problemen in Chili en de werkbades en werkdocumenten van uw partner, de lijst met ontvangen oproepen in Chili en een bewijs van indiening van een klacht die uw partner indiende in Chili (groene map, stuk 7, 8, 9, 10 en 11), zijn documenten die uw partner G(...) J(...) S(...) C(...) (CG (...)) voorlegde en werden besproken in zijn beslissing.

Uw werkdocumenten (ontslagbrief, badge en bewijs tewerkstelling), en uw universitaire diploma's (groene map, stuk 12 en 15), houden enkel verband met uw werk op de Banco de Venezuela en universitaire opleiding, hetgeen hier niet ter discussie staat, maar toont geen vrees ingeval van terugkeer naar Venezuela aan.

De klacht (groene map, stuk 13) die u indiende werd hierboven reeds besproken.

In artikel over de Carnet de la Patria en de foto's en krantenartikelen over collectivos (groene map, stuk 14 en 17) wordt u niet persoonlijk vermeld, en kan hierdoor bijgevolg geen vrees ingeval van terugkeer worden afgeleid.

Het scheidingscertificaat en machtiging hiervoor van uw zus (groene map, stuk 16) toont enkel aan dat u niet meer getrouwd bent met uw ex-partner, maar houdt geen vrees ingeval van terugkeer in.

Wat betreft het SAIME uittreksel (groene map, stuk 18) blijkt dat u zelf op dit document hebt bijgeschreven dat uw identiteitskaart geblokkeerd is zonder toegang tot verlenging. In het document zelf wordt er echter geen uitgifte of vervaldatum van uw Cédula (identiteitskaart) weergegeven, maar hieruit kan men niet afleiden dat uw identiteitskaart werd geblokkeerd of geannuleerd. Bovendien is uw paspoort wel nog geldig tot 24 maart 2033 (groene map, stuk 1).

In verband met de e-mail die het CGVS op 27 augustus 2024 ontving van uw sociaal assistent met daarin de uittreksels van SAIME met betrekking tot de annulering van jullie identiteitskaarten en de e-mails die het CGVS op 6 september 2024 en 13 september 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om

internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde vanuit Chili legaal met uw eigen paspoort naar Venezuela, ervaarde hierbij geen problemen en kon in maart 2023 een nieuw paspoort verkrijgen (NPO, p. 11, p; 15-16 en groene map, stuk 1).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus

niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door

gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaiara, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenschappelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat er ook ten aanzien van uw partner G(...) J(...) S(...) C(...) (CG (...)), zijn zoon S(...) R(...), G(...) L(...) (CG (...)), uw dochter M(...) D(...) L(...) A(...) C(...) R(...) (CG (...)) en haar partner V(...) V(...), J(...) J(...) (CG xxx) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 “*en volgenden*” en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster maakt eveneens gewag van een beoordelingsfout.

Verzoekster wijst erop dat de relevante vraag is of er een risico op vervolging bestaat bij terugkeer naar Venezuela, en verwijst naar de COI Focus “*Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*” van 13 mei 2024. Ze wijst erop dat dit rapport dateert van voor de nieuwe golf van repressie die plaatsvond in de context van en na de presidentsverkiezingen van juli 2024. Verzoekster benadrukt dat uit dit rapport wel blijkt dat afgewezen asielzoekers die terugkeerden naar hun land na een lang verblijf, met name in Europa, werden gearresteerd, ondervraagd en vastgehouden en dus kan worden opgemerkt dat het indienen van een asielaanvraag in het buitenland als een politieke daad gezien wordt en bestraft wordt. Ze voegt toe dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet betwist wordt dat bepaalde categorieën personen duidelijk het risico lopen bij terugkeer in hun land van herkomst in de problemen te komen en hekelt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van “*een COI Focus getiteld “Venezuela profielen en behandeling van opposanten” van 10 december 2024*”. Verzoekster citeert uit en geeft toelichting bij dit rapport. Ze benadrukt dat ambtenaren tot de profielen behoren die risico lopen op vervolging. Verzoekster meent dat het feit dat een ontslag ‘geregistreerd’ is, niet betekent dat een voormalig ambtenaar niet als verrader van het vaderland wordt beschouwd. Ze voegt toe dat de enige personen voor wie het risico beperkter zou zijn, de ambtenaren zijn die ontslag hebben genomen en daarna het land hebben verlaten, wat niet het geval is bij haar.

Verzoekster benadrukt dat niet wordt betwist dat zij gedurende meerdere jaren voor de Banco Central de Venezuela heeft gewerkt, zij daar geslagen werd door de *colectivos*, geweigerd heeft zich in het vaderlandsboekje in te schrijven of dit af te halen, haar land verlaten heeft en pas nadien via haar zus haar ontslag heeft gegeven, wat volgens haar een profiel is dat volgens verschillende door het CGVS geraadpleegde deskundigen een risico vormt in het geval van terugkeer.

Wat haar ontslag betreft, betoogt verzoekster dat uit de uitspraken van de door Cedoca geraadpleegde experts kan worden afgeleid dat iemand die het land en zijn functie heeft verlaten en pas daarna zijn ontslag heeft gevraagd bij terugkeer gevaar loopt omdat hij als landverrader wordt beschouwd. Zij meent dat uit het feit dat haar moeder en zus geen problemen hebben ondervonden vanwege haar problemen niets kan worden afgeleid, aangezien zij niet hetzelfde profiel hebben, daar haar zus nog steeds werkzaam is bij de overheid en haar moeder voor het ministerie van onderwijs heeft gewerkt, zij hun vaderlandsboekje hebben aangenomen en zich niet tegen het regime hebben verzet.

Betreffende de ontvoering, stelt verzoekster te volharden in haar verklaringen en merkt zij op dat zij gedetailleerd over deze feiten heeft gesproken. Ze legt uit dat ze onder druk is gezet en zich moest haasten om te spreken omdat de lunchpauze naderde, waarbij de ambtenaar en de tolk haar geruststelden dat zij tijdens haar persoonlijk gesprek meer tijd zou krijgen. Wat haar klacht bij de CICPC betreft, licht verzoekster toe dat zij van plan was een klacht in te dienen over haar ontvoering en de betrokken personen aan te wijzen, maar dat de ambtenaar van de CICPC die haar ontving haar dat had afgeraden vanwege mogelijke negatieve gevolgen.

Wat betreft haar terugkeer naar Venezuela in 2018 voor de vernieuwing van haar identiteitskaart, voert verzoekster aan dat zij op geen enkel moment heeft verklaard per vliegtuig naar Venezuela te zijn teruggekeerd, en meent ze dat uit haar verklaring dat degene die haar paspoort afstempelde een jongen was die zij kende van Michelena kan worden afgeleid dat zij via de landsgrens is binnengekomen. In ieder geval blijkt uit de stempels in haar oude paspoort dat zij op 18 augustus 2018 Venezuela is binnengekomen via de grensovergang Boca de Grita en dat zij op 22 augustus 2018 via dezelfde grensovergang is vertrokken, aldus verzoekster, die ter staving verwijst naar het stuk 4 gevoegd bij haar verzoekschrift. Zij merkt in dit verband op dat ze sinds haar vertrek uit het land in 2017 tot op heden slechts vier dagen naar Venezuela is teruggekeerd, terwijl haar familie daar nog steeds woont, wat volgens haar een sterke aanwijzing is dat zij een vrees koestert bij terugkeer. Dat ze bij binnenkomst en bij vertrek geen problemen heeft ondervonden terwijl ze geseind was, kan volgens verzoekster verklaard worden door het feit dat de controles aan de

grenspost destijds niet erg streng waren. Tevens stelt ze dat het feit dat ze in 2023 een paspoort heeft kunnen krijgen op basis van een aanvraag die ze in 2020 had ingediend, komt door het feit dat de autoriteiten onder druk stonden om paspoorten af te geven om de terugkeer mogelijk te maken van onderdanen die al jarenlang en ondanks informatie dat ze welkom waren, niet naar het land konden terugkeren. Zij voegt toe dat zij en haar echtgenoot, naast de 200 dollar die voor het paspoort betaald moest worden, elk 160 dollar cash moesten betalen. Het CGVS toont niet aan dat het voor personen die in het systeem geregistreerd zijn onmogelijk was om in 2023 een paspoort vanuit de ambassade in Chili te verkrijgen, aldus verzoekster. Verzoekster verwijst naar de COI Focus getiteld "*Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten*" van 10 december 2024 en stelt dat hieruit blijkt dat een van de zachte repressiemethoden van de autoriteiten de annulering van paspoorten is, dat deze maatregel sinds 2017 wordt toegepast tegen politieke tegenstanders en journalisten en dat tegen betaling een nieuw paspoort wordt afgegeven. Het feit dat iemand na jarenlang wachten en tegen betaling eindelijk een paspoort kan krijgen, betekent dus geenszins dat ze niet in het vizier van de autoriteiten staat of zou kunnen staan, zo betoogt verzoekster. In ieder geval, zo stelt verzoekster, wijzen de objectieve gegevens op een verscherping van het regime en op een steeds grotere repressie sinds de presidentiële verkiezingen van juli 2024, waardoor niet kan worden uitgesloten dat personen die in het verleden geen problemen hadden bij hun terugkeer naar het land, daar nu wel te maken mee krijgen. Bovendien is haar profiel nu anders, aangezien ze in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en daardoor kan worden beschouwd als een persoon die het imago van haar land heeft aangetast, aldus verzoekster. Ze verwijst verder naar algemene informatie aangaande sancties die de Europese Unie tegen Venezuela heeft ingevoerd en stelt dat het in deze context niet uitgesloten is dat een Venezolaan die terugkeert uit Europa nog meer wordt gezien als een bedreiging of een verrader. Tevens verwijst ze naar wetgeving betreffende repressieve mechanismen om mensen te bestraffen die de buitenlandse sancties of acties tegen de Venezolaanse overheid ondersteunen of eraan meewerken.

Verzoekster besluit dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat ze, in haar hoedanigheid van voormalige ambtenaar, bij terugkeer vanuit de Europese Unie op de radar van de Venezolaanse autoriteiten zal terechtkomen en als een landverrader zal worden beschouwd. Het risico zou volgens haar mogelijk nog groter zijn omdat ze op sociale media kritiek heeft geuit tegen het regime. Ze betoogt dat het risico op vervolging op zijn minst moet onderzocht worden in het licht van de huidige politieke context en de toenemende repressie, waarmee het CGVS volgens haar geen rekening heeft gehouden aangezien de informatie waarnaar het CGVS verwijst dateert van voor juli 2024.

In hoofdorde vraagt verzoekster erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de COI Focus "*Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten*" van 10 december 2024 (stuk 3) en foto's van verzoeksters paspoort geldig van 2014 tot 2019 en van het grenskantoor Boca de Grita en de brug naar Colombia (stuk 4) gevoegd als nieuwe stavingstukken.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 12 september 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer. Zij wenst hierbij melding te maken van de arrestatie op 14 juni 2025 van haar neef, L. M. Z. R., samen met 28 andere personen, allen supporters van de voetbalclub van Tachira, terwijl ze op weg waren naar een wedstrijd in Caracas. Er zouden reeds verschillende hoorzittingen hebben plaatsgevonden om de detentie van verzoeksters neef te bevestigen, maar tot op heden zou er nog geen uitspraak zijn gedaan in zijn zaak. Verzoekster voegt hierbij een getuigenis toe van haar zus, de moeder van L. M. Z. R., waarin zij stelt dat de advocate van haar zoon haar vertelde dat alle leden van het gezin de inhoud van hun sociale media met betrekking tot het regime moesten verwijderen, omdat de autoriteiten op de hoogte waren van hun kritische opmerkingen. Verzoekster en haar dochter, die regelmatig kritische berichten over het regime publiceerden, zouden de 'problematische' inhoud meteen verwijderd hebben. Zij stelt dat de vijf personen die nog vastgehouden worden, waaronder L. M. Z. R., allen familieleden in het buitenland hebben en dat de familie dan ook denkt dat zijn detentie mogelijk een vergeldingsmaatregel is tegen verzoekster en haar dochter, die zich in het openbaar kritisch uitlaten tegen het regime. Verzoekster voert aan dat dit incident kadert in een politieke context die sinds de presidentsverkiezingen van juli 2024 wordt gekenmerkt door toenemende repressie en verwijzen naar het arrest van de Raad in de zaak met nummer 316 990 van 4 juni 2025.

Ter ondersteuning van haar betoog legt verzoekster de volgende documenten neer:

- de identiteitskaart van haar zus A. I. R. B. en van haar neef L. M. Z. R., ter staving van de familieband tussen verzoekster en L. M. Z. R.;
- een persartikel van 18 juni 2025 waarin melding wordt gemaakt van de arrestatie van vijf supporters van de voetbalclub van Tachira, waaronder L. M. Z. R.;
- een verklaring van de eerste advocate van L. M. Z. R.;

- een verklaring van de tweede advocaat van L. M. Z. R.;
- een getuigenis van A. I. R. B.;
- screenshots van berichten die verzoekster tussen 11 en 14 juni 2025, enkele dagen voor de arrestatie van haar neef, heeft gepubliceerd en die op 18 juni 2025 zijn verwijderd;
- het "Annual report of the United Nations High Commissioner for Human Rights and reports of the Office of the High Commissioner and the Secretary-General on the Situation of human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van 18 juni 2025.

Zij stelt dat deze nieuwe informatie bevestigt dat ze internationale bescherming nodig heeft, of op zijn minst dat er aanvullend onderzoek moet worden gedaan, waarbij zij opmerkt dat de objectieve informatie over de situatie in Venezuela waarop de tegenpartij zich heeft gebaseerd meer dan een jaar oud is.

3.2.2. Op 17 september 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de vertalingen voegt van de eerder neergelegde verklaringen van de twee advocaten van L. M. Z. R. en van de getuigenis van A. I. R. B., alsmede van de gegevens van de identiteitskaarten van die twee laatste personen.

3.2.3. Op 20 september 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze het rapport "*Detailed conclusions of the independent international fact-finding mission on the Bolivarian Republic of Venezuela*" van de VN-Mensenrechtenraad van 8 september 2025 voegt als bijkomende informatiebron. Zij stelt dat de VN-missie melding maakt van systematische detenties van familieleden van personen die worden beschouwd als leden van de oppositie, als vergeldingsmaatregel of als middel om druk uit te oefenen op laatstgenoemden. Deze informatie versterkt de hypothese dat de arrestatie van haar neef politiek gemotiveerd is, of maakt deze hypothese op zijn minst aannemelijk aangezien hij geen strafbaar feit heeft gepleegd, aldus verzoekster.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de incidenten die plaatsvonden toen zij voor de Banco Central de Venezuela werkte, met name de verbale en fysieke agressie van mensen die hun geld wilden binnenbrengen, onvoldoende ernstig zijn om als een daad van vervolging in aanmerking te komen, omdat (B) de incidenten waarbij zij onderschept werd door een aantal *colectivos*, zij haar sloegen en verplichtten om een koffer met biljetten bij de bank binnen te brengen, niet zwaarwichtig genoeg zijn om als een daad van vervolging in aanmerking te worden genomen en zij hier verder geen geloofwaardige problemen door kende, nu (i) het feit dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen melding heeft gemaakt van de ontvoering op 18 december 2016 in ernstige mate afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid van haar verklaringen daaromtrent, (ii) de klacht die ze op 21 december 2016 neerlegde bij de CICPC uitsluitend gebaseerd is op

haar eigen verklaringen en hierin geen melding wordt gemaakt van haar ontvoering, (iii) zij noch tijdens haar vrij relaas op het CGVS, noch bij de DVZ, aanhaalde dat zij werd bedreigd door de *colectivos* nadat zij klacht had ingediend, (iv) het risico dat ze nam door in augustus 2018 terug te keren naar Venezuela om haar identiteitskaart te vernieuwen, niet in overeenstemming valt te brengen met haar beweerde vrees, (v) het zeer opmerkelijk is dat als ze geseind zou staan, ze niet zou tegengehouden zijn bij haar aankomst op de luchthaven, en (vi) ze bovendien nog zonder problemen een nieuw paspoort kon aanvragen in de Chileense ambassade, omdat (C) de door haar voorgelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen, omdat (D) er niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) beschreven behandeling, omdat (E) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en ze evenmin aantoonde dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ze geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In haar aanvullende nota neergelegd op 12 september 2025 brengt verzoekster een nieuw element onder de aandacht, met name dat haar neef, L. M. Z. R., de zoon van haar zus A. I. R. B., op 14 juni 2025 gearresteerd werd op weg naar een voetbalwedstrijd, waarbij zijn identiteitskaart en telefoon werden gecontroleerd, en op 17 juni 2025 voor de rechter werd gebracht, waarna hij in hechtenis werd genomen.

Verzoekster beperkt zich wat betreft de vermeende aanhouding en detentie van haar neef niet tot loutere beweringen, aangezien zij ter staving hiervan onder meer een persartikel bijbrengt waarvan de inhoud, blijkens de gevoegde vertaling, strookt met de door verzoekster in haar aanvullende nota verstrekte informatie en waarin deze neef effectief wordt vernoemd als één van de vijf personen die in hechtenis werden genomen. Hoewel het artikel niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, blijken in de huidige stand van zaken geen ernstige redenen om aan te nemen dat de gevoegde vertaling via DeepL niet betrouwbaar zou zijn, noch dat de naam van verzoeksters neef vermeld wordt in een andere context dan die van de vermeende vrijheidsberoving door de autoriteiten. Ter staving van de identiteit van deze neef voegt verzoekster fotokopieën van zijn identiteitskaart en die van zijn moeder, de zus van verzoekster. Verder brengen de verzoekende partijen ter staving van dit nieuwe element een getuigenis van verzoeksters zus, de moeder van de neef in kwestie, bij waarin zij de aanhouding en detentie van haar zoon bevestigt en verder getuigt dat de advocate van haar zoon verteld zou hebben dat de familieleden de inhoud van hun sociale media met betrekking tot het regime moesten verwijderen, omdat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun kritische opmerkingen. De Raad is zich ervan bewust dat deze getuigenis van verzoeksters zus op zich objectieve bewijswaarde ontbeert daar het gaat om loutere beweringen die niet gepaard gaan met officiële gerechtelijke documenten waarin de vrijheidsberoving van verzoeksters neef en de tegen hem aangevoerde tenlasteleggingen worden bevestigd. Echter voegt verzoekster bij haar aanvullende nota tevens twee getuigschriften van respectievelijk de eerste en de tweede advocaat van haar neef, waarin zijn arrestatie en voorlopige hechtenis worden bevestigd, alsook dat zijn moeder zich op het kantoor heeft aangediend om technische bijstand te vragen inzake de rechtstoestand van het geding tegen haar zoon. De in deze getuigenis geschetste gang van zaken, waarbij verzoeksters neef

een advocaat van zijn keuze zou zijn ontzegd en in plaats daarvan een openbare verdediger zou zijn aangeduid die bevelen van de Venezolaanse regering opvolgt en zijn moeder inzage in het dossier zou zijn geweigerd, vindt bovendien steun in de objectieve informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 3, COI Focus “*Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten*” van Cedoca van 10 december 2024, p. 48-49). Tevens voegt verzoekster bij haar aanvullende nota screenshots van berichten die zij tussen 11 en 14 juni 2025, enkele dagen vóór de arrestatie van verzoeksters neef, op haar sociale media zou hebben geplaatst en waarin zij zich kritisch toont tegenover het regime. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat deze of andere berichten aanleiding zouden hebben gegeven tot de arrestatie van verzoeksters neef, noch dat de berichten op 18 juni 2025 zouden zijn verwijderd, zoals verzoekster in haar aanvullende nota voorhoudt. Dit nog daargelaten de uiterst relatieve bewijswaarde van dergelijke screenshots, die geen garantie bieden inzake hun authenticiteit. Desalniettemin is de Raad van oordeel dat op basis van het geheel van de stukken die thans voorliggen, gezien in het licht van de beschikbare landeninformatie die getuigt van een toenemende repressie door de Venezolaanse autoriteiten tegen (vermeende) opposanten, niet kan worden uitgesloten dat verzoeksters neef effectief gearresteerd werd als vergeldingsmaatregel tegen de familie omwille van kritische berichten die op sociale media werden gedeeld, in welk geval dient te worden aangenomen dat de autoriteiten hiervan op de hoogte zijn.

Deze elementen dienen het voorwerp uit te maken van verder gedegen onderzoek, in het kader waarvan het nuttig kan zijn verzoekster opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud ten einde haar te bevragen over de verdere ontwikkelingen in de zaak tegen haar neef, die blijkens de getuigenis van verzoeksters zus op datum van neerlegging van haar eerste aanvullende nota, zijnde 12 september 2025, nog lopende was en waarin de hoorzitting ten gronde nog moest plaatsvinden.

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vast dat uit de beschikbare informatie, met name de COI Focus “*Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*” van 13 mei 2024, niet blijkt dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela louter en alleen door deze terugkeer of door het feit dat hij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om te worden vervolgd of slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel blijken personen met een specifiek profiel, waaronder zij die reeds in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, het risico te lopen om bij terugkeer problemen te ondervinden. Te dezen dient te worden vastgesteld dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel is dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond nu (i) er geen geloof wordt gehecht aan de problemen met de *colectivos* die haar ertoe zouden hebben gebracht Venezuela in april 2017 te verlaten, (ii) haar ontslag bij de bank werd aanvaard, (iii) zij in augustus 2018 besloot terug te keren naar Venezuela, (iii) zij niet werd tegengehouden bij het binnenkomen en verlaten van het land, niettegenstaande zij volgens een ambtenaar van SAIME geseind zou hebben gestaan als landsverrader, en (iv) zij vanuit Chili in 2023 nog een nieuw paspoort kon verkrijgen bij de Venezolaanse ambassade. De Raad wijst erop dat het onderzoek van de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling vereist. Daargelaten de vraag of verzoekster reeds voorafgaand aan haar komst naar België in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten en zij omwille van haar profiel van ex-ambtenaar die ontslag genomen heeft vanuit het buitenland daadwerkelijk een bijzonder risico loopt in geval van terugkeer, ligt in de huidige stand van zaken minstens een begin van bewijs voor van gebeurtenissen die zich na haar vertrek hebben voorgedaan en waardoor zij mogelijk in het vizier van de autoriteiten is terechtgekomen.

De Raad merkt verder op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag heeft gemaakt van de blokkering van haar identiteitskaart (*cédula*). Verzoekster verwees naar haar gebruikersprofiel op de website van de administratieve dienst SAIME, waar een zwart bolletje staat naast het nummer van haar identiteitskaart, wat volgens verzoekster duidt op het feit dat de kaart geblokkeerd staat (administratief dossier verzoekster en partner, stuk 4+B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16). Op vraag van de *protection officer* bezorgde verzoekster het CGVS enkele dagen na haar persoonlijk onderhoud screenshots van haar gebruikersprofiel op de website van SAIME met gegevens over de status van haar identiteitskaart alsook van de identiteitskaarten van haar dochter en van de zoon van haar partner (AD, stuk 5+B, ‘Documenten’, nr. 18). Te dezen beperkt de adjunct-commissaris zich ertoe in de bestreden beslissing vast te stellen dat uit het uittreksel van SAIME blijkt dat verzoekster op dit document zelf heeft bijgeschreven dat haar identiteitskaart geblokkeerd is zonder mogelijkheid tot verlenging en dat in het document zelf geen uitgifte- of vervaldatum van haar identiteitskaart wordt weergegeven maar hieruit niet kan worden afgeleid dat haar identiteitskaart werd geblokkeerd of geannuleerd en dat bovendien haar paspoort wel nog geldig is. Deze motivering houdt geen rekening met verzoeksters verklaring dat het zwarte bolletje naast haar kaartnummer betekent dat de kaart niet hernieuwd kan worden, en is derhalve niet afdoend. De Raad kan deze bewering op basis van de stukken en informatie die thans voorliggen niet verifiëren. In elk geval blijkt uit het neergelegde screenshot dat de optie ‘verlengen’ ontbreekt op het profiel van verzoekster, terwijl die optie wel verschijnt op de profielen van haar stiefzoon en dochter. Derhalve kan in de huidige stand van het dossier niet worden uitgesloten dat verzoekster

identiteitskaart geblokkeerd werd, wat in het licht van de beschikbare landeninformatie mogelijk een bijkomende indicatie is dat zij in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten staat en problemen kan kennen bij terugkeer.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 mei 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. WILLAERT